

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

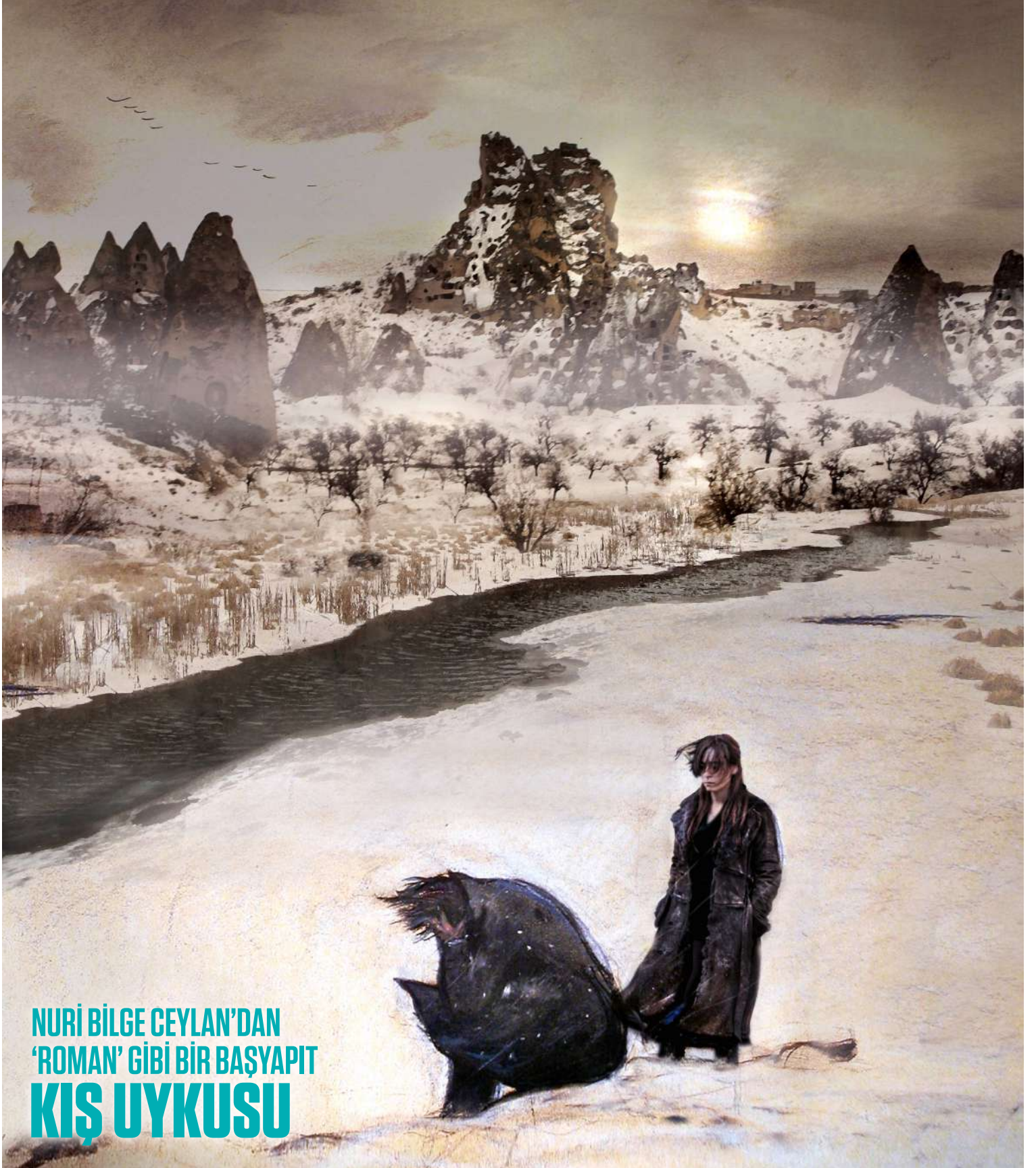
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NURİ BİLGE CEYLAN'DAN
'ROMAN' GİBİ BİR BAŞYAPIT
KIŞ UYKUSU

ŞARK VAATLERİ VE KİRLİ TATLI ŞEYLER'İN
OSCAR ADAYI SENARİSTİNDEN

**"YILIN EN HEYECAN VERİCİ
FİMLERİNDEN BİRİ"**

THE TELEGRAPH

**"GÖZÜNÜZÜ BİR AN BİLE
AYIRAMIYORSUNUZ"**

THE TIMES

**"KESİNLİKLE EŞSİZ.
BU FİLMİ
İZLEMELİSİNİZ"**

BBC RADIO

TOM HARDY LOCKE

BİR STEVEN KNIGHT FİLMİ

CALINOS
FILMS

www.calinosfilms.com

13 HAZİRAN'DA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kütüphane - <https://kntay.org>

YAZ GELDİ!

H AVALAR İYİDEN İYİYE ISINDI, OKULLAR KAPANIYOR, PIRIL PIRIL BİR YAZIN BAŞINDAYIZ. SAHİLLER, PLAJLAR ÇOK GEÇMEDEN MUTLU, NEŞELİ İNSANLARLA DOLUP TAŞACAK. KIŞI HUZUR İÇİNDE SİMSICAK EVLERİNDE GEÇİREN MİLLET, ŞİMDİ DE GÜNEŞİN TADINI ÇIKARMAK için ellerinde kitapları, altlarında mayolarıyla yaz tatilini değerlendirecekler.

Sahiller kızlı-erkekli gençlerin kahkahalarıyla çınlayacak. Birbirinden lezzetli içkiler, kokteyller su gibi akacak, biraz daha marjinal olanlar belki gecenin bir yarısı 'derman'a saracak kendini...

Her türlü fikrin rahatlıkla ifade edildiği özgür ülkenin özgür insanları, koca yıl boyunca çalışıp emeklerinin karşılığı olarak kazandıkları paralarla, dünya üzerinde cenneti yaşayacaklar.

Tatile gitmeyenler de olacak elbet. Misal İstanbul'da kalanlar, daha az insanın olacağı yaz boyunca yeşil alanların tadını çıkaracak. Taksim'in meydanındaki kafelerde, barlarda, sokaklarda, parklarda "Yaşamak ne güzel şey!" diyerek dolaşacaklar.

Taksim'de olunur da, sanat gündeme gelmez mi? Saatler boyunca oturup sinemadan konuşacaklar örneğin. Bir Türk yönetmenin dünyanın en büyük ödülllerinden biri olan Altın Palmiye'yi kazanmasını kutlayacaklar. Filmi üzerine fikri tartışmalar yapacaklar. En büyük dertleri, filmdeki karakterlerin sınıf farkı olacak muhtemelen. Adı 'Aydın' olan bir adamın, halkına yabancılaşmasını tartışacaklar.

Belki onlar da bu yaz tatilinde yurt dışına gitmek isteyecekler. Yunanistan'a, Lübnan'a gitmek artık çok sıradan bir şey olduğundan, İran'da, Suriye'de veya Irak'ta, masal tadında egzotik bir tatil planlayacaklar. Oralandaki arkadaşlarıyla Twitter'dan, Facebook'tan yazışıp öneriler alacaklar, karavanla geze geze her yeri görelim diyecekler.

Medeniyetin doğduğu yer olan savaşırsız, silahsız bir coğrafyada kuşlar kadar özgür dolaşmanın tadını çıkaracaklar. Kimsenin gırtlığının kesilmediği, bayrak indirdi diye bir çocuğu vurmayı kimsenin aklına dahi getirmedeği, kim neye inanıyorsa (veya inanmıyorsa) herkesin dilediği gibi yaşadığı bu 'özgürlükler diyarı'nda yaz tatili bir başka geçecek.

Hele şu "Kış Uykusu"ndan bir uyanalım, her şey daha güzel olacak günün birinde...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com
MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS
LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLAN ÖZYURT, EVRİM KAYA,
KAAN KARSAN, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Kış Uykusu; Locke; Muppets Aranıyor (Muppets Most Wanted); Karışık Aile (Blended); Tutturamayanlar.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Dünya Kupası'nın başlamasını alabildiğine 'ilginç' bir futbol belgeseliyle kutluyor.

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Ryan O'Neal ve kızı Tatum'la yollara düşüyoruz: "Ay Beyazdır" (Paper Moon)... Murat Özer imzasıyla.

22 ÖLÜM KARARI

Cannes'da Altın Palmiye almış eserler arasından 'en iyi 11' oluşturma zorluğu... Kaan Karsan imzasıyla.

26 TOPAZ

Jonathan Demme imzalı efsane konser filmi: "Stop Making Sense"... Kaan Karsan imzasıyla.

28 AİLE OYUNU

Yozgat Blues; Aşk (Her); Düğün Dernek.

34 GENÇ VE MASUM

Bogdan Dziworski'den 20 dakikalık bir belgesel: "Kilka Opowiesci O Czlowieku"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

36 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... İlkan Özyurt imzasıyla.

KIŞ UYKUSU

★★★★★

YÖNETMEN Nuri Bilge Ceylan
UYUNCULAR Haluk Bilginer,
Melisa Sözen, Demet Akbağ,
Ayberk Pekcan, Serhat Kılıç,
Nejat İşler, Tamer Levent,
Nadir Sarıbacak
YAPIM 2014 Türkiye
SÜRE 196 dk.
DAĞITIM Pinema
(Zeyno Film – NBC Film)

NURİ BİLGE CEYLAN
"KIŞ UYKUSU" NDA
İLK KEZ TAŞRADAKİ
AYDINLA YOLLARINI
AYIRIP ONU
KÜÇÜMSÜYOR,
UTANÇTAN GÖZÜMÜZÜ
KAÇIRMAK İSTEDİĞİMİZ
DURUMLARA SOKUYOR.

F RAGMANDA AÇIK EDİLEN BİR SÜRPRİZ: "KIŞ UYKUSU" NUN BAŞ KARAİTERİ, BAŞARISIZ BİR TİYATROCU OLAN AYDIN VE ONUN GETİR GÖTÜR İŞLERİNE BAKIP ŞOFÖRLÜĞÜNÜ YAPAN HİDAYET, BİR CİPİN İÇİNDE YOL ALIRLARKEN CAMA BİR TAŞ ÇARPAR.

Taş içeri giremeye de o taşın yarattığı çatlaklar, seyircinin Aydın'ı gördüğü kadrajı da, Aydın'ın bozkıra ve camı attıktan sonra Hidayet'in güçlü kollarından kurtulamayan küçük İlyas'a bakışını da paramparça edecektir. Ve bu sürpriz her ne kadar fragmanda açık edilmiş de olsa, yani basın gösterimine akın eden kalabalığın her bir üyesi ne olacağını çoktan biliyor da olsa; taş camı bulurken hepsinin kalbi hızlı çarpmaktadır.

Nuri Bilge Ceylan'ı olduğu kişi, yani Türkiye'de kategoriler üstü, dünyada ise çağın birkaç ustasından biri yapan şey özünde bunun gibi bir şeydir: Hikayenin değil, perdede ortaya çıkan saf sinemasal büyüünün verdiği heyecan... Üç buçuk saate yakın bir zamanı bitmek bilmez tiratlar, incir çekirdeğini doldurmaz meseleler üzerine kavgalarla dolduran bir filmde izleyiciyi avcunun içine alabilmesinin sırrı da buralarda bir yerdedir.

Ama "Kış Uykusu"nu önceki filmlerinden ayıran bir şey var ki, onun da özü yine bu sahnede gizli: Taşı atanla yiyen arasındaki gerilim hiçbir Nuri Bilge Ceylan filminde olmadığı kadar net; her iki taraf da ilk kez açıkça güncel ve toplumsal karşılığı olan bir kavganın tarafları. Ve yönetmen de ilk kez gözlemci değil, yargılayıcı bir tanrı olduğunu gizlemiyor. Üstelik de bunu, bugüne kadar çektiği her filmde bir tür 'alter-ego' olarak yerleştirdiği 'taşradaki Türk aydını' karakterini yargılamak, İlyas'ı savunmak için yapıyor. Filmi yönetmenin filmografisinde hangi sıraya koyacağımız sorusunun öznel yanıtı da pek çoğumuz için bu duruma verdiğimiz tepkiye göre olacak.

Hikayenin ve yönetmenin Çehovyen, Dostoyevski'yi andıran tarafları çok konuşuldu, konuşulacak. Oysa "Kış Uykusu"nun kökenleri bana kalırsa en çok seksen sonrası Türkiye politik sinemasında yatıyor. Aydın'ı bir özel isim değil,

**İLK DEFA KADINLAR,
ERKEKLERE ACIMASIZ
BAKIŞTAN NASİPLERİNİ
ALIR GİBİ OLSALAR VE
ERKEKLERİN MANZARALI
KADRAJLARINA
ÇIKAMASALAR DA
EVİN İÇİNDE SAHİCİ
ACILAR ÇEKİYORLAR.**

cins isim gibi okumamak imkansız. Ömer Kavur'un, Şerif Gören'in, Yavuz Özkan'ın aralarında bulunduğu pek çok yönetmenin arka arkaya çektikleri, darbeden sonra derin bir bunalım içinde halkına yabancılaşan ve yalnızlaşan erkek hikayeleri aslında uzun zamandır Zeki Demirkubuz ve Ceylan başta olmak üzere bir sonraki kuşak yönetmenlerin filmlerinde dönüşerek yerini alıyordu. Seksen sonrası yenilgiler kuşağının örgütlü mücadeleye küsmüş erkeklerinden farklı olarak, daha az idealize, halktan 'daha az alacaklı', daha suskun ve derin bir varoluş bunalımı içindeki bu erkekler, kurgusal karakterlerin toplumsal karşılıklarının değişmesi kadar sinemamızın bitmek bilmeyen emekleme döneminin geride kalmasıyla da giderek rafine bir hal aldılar. Ancak seksen sonrasında yapılan ilk filmlerde, çoğu solun içinden gelen yönetmenlerin bir tür mazeret gibi yarattığı bu karakterler ("başarısız olduk çünkü halk bizi yalnız bıraktı") iki binlere gelindiğinde daha evrensel, daha derin bir derdin taşıyıcısı olmuşlardı. En güzel örnek de, kuşku yok, "Bir Zamanlar Anadolu'da" filminde bir taşra doktorunun sebepsiz hüznünde ('ilk günah' gibi bir 'ilk hüznün') kendini bulan yanıttı: "Başarısız olduk çünkü insan uçurumdan

yuvarlanan bir elmadır."

Gizliden gizliye hep bu soruyla uğraşan yönetmen "Kış Uykusu"nda daha önce vermediği keskinlikte bir yanıt veriyor: Aydın, kibirli, korkak, bencil, acımasız, ama çocuksu, ama çaresiz, ama başarısız ve yalnız bir 'oyuncudur' ve şapkasından çıkaracağı tavaşanı çoktan vurmuştur: "Başarısız olduk çünkü başarıyla kafayı bozmuştuk. Biz halkı yalnız bıraktık."

Samimi ve çuvaldızı kendine batıran bir yanıt gibi görünüyor bu, ancak "hepimiz aynı LPG'li arabadayız" diyen "Bir Zamanlar Anadolu'da"nın yapmadığı gibi 'bizi' ve 'halkı' kesin olarak ayırıyor.

Ve alacakaranlıkta bir yıldı atını perdede değil, ter içinde bırakan bir rüyada görmüşüz gibi bir ustalıklı çekebilen bir yönetmenin tanılaşmasına kızmamalı belki ama; Ceylan ilk kez taşradaki aydınlı yollarını ayırıp onun üstünde konumlanıyor; onu küçümsüyor; utançtan perdeden gözümüzü kaçırmak istediğimiz, izlemesi zor durumlara sokuyor.

"Kış Uykusu", alıştığımızın aksine, kırk kat döşek altındaki bezelye tanelerinin değil, odadaki fillerin, patlayan tüfeklerin filmi. Fazlasıyla kitabi olan ve oyuncuların ağzında zaman zaman neredeyse parodileşen uzun diyaloglar, Nuri Bilge Ceylan evreninden değil, bir melodramdan alınmış gibi olan birkaç sahne ve filmin akışı düşünüldüğünde çok şaşırtıcı ve biraz basit olan finaldeki iç ses tiradı, yönetmenin bilerek ve isteyerek yaptığı şeyler, bu açıkça görülüyor.

Ayrıca ilk defa kadın karakterler, erkeklere atılan acımasız bakıştan nasiplerini alır gibi olsalar ve yine erkeklerin gezdiği manzaralı kadrajlara çıkamasalar da en azından evin içinde geniş zamanlı, sahici acılarla dolaşıyorlar. Ancak sanki kapsayıcı bir insanlık durumunun değil de 'birkaç hasarlı insanın' başından geçenlerin filmi olması nedeniyle, biraz da cömert ve ritmi sorunlu kurgusu yüzünden, sinemamız için büyük Nuri Bilge Ceylan için küçük bir adım olarak tarihe geçiyor. Gel gör ki, sevmeyenlerinin bile yıllar boyu tartışmayı bırakamayacağı bir film olarak çok farklı bir yerde duruyor: Atı salıp tavaşanı vuran, güne iyi şeyler yapmak için uyanıp budalalıklar eden aydının portresi...

Peki İlyas o taşı kime atmıştı? Bu soru da yanıtını uzun süre arayacak gibi görünüyor.

Nadir Sarıbacak. Ve Nuri Bilge Ceylan'ın elinden çıkmış bir filmde daha fazla Nadir Sarıbacak görme umudu.

Aydın, Hidayet'e karısı ve kardeşi için sorar: "Normal mi konuşuyorlardı?" Pek az insan 'normal konuşuyor'.

ALEXANDER RODNYANSKY ANTON ZLATOPOLSKIY DMITRY RUDOVSKIY SERGEY MELKUMOV SUNAR
BİR FEDOR BONDARCHUK FİLMİ

STALINGRAD

İKİNCİ DÜNYA SAVAŞININ
SEYRİNİ DEĞİŞTİREN ÇARPIŞMA.

ŞİMDİ
DVD, BAS OYNAT DVD
VE 3D BLU-RAY™ DE!

bir
waj

STAGE
RUSSIA

NONSTOP PRODUCTION
ART PICTURES
STUDIO

VT6

CE

COLUMBIA
PICTURES

© 2013 VSB Bank, VOTEX, Necropolis, Min-Sop Production and Art Pictures Studio. Tüm Hakları Saklıdır.
© 2014 Layout and Design Sony Pictures Home Entertainment Inc. Tüm Hakları Saklıdır.

www.SonyPictures.com

SONY
PICTURES
HOME ENTERTAINMENT

SONY
PICTURES
HOME ENTERTAINMENT

LOCKE

YÖNETMEN Steven Knight

ÖYUNCULAR Tom Hardy,

Olivia Colman, Ruth Wilson,

Andrew Scott, Ben Daniels,

Tom Holland

YAPIM 2013 İngiltere-ABD

SÜRE 85 dk.

DAĞITIM M3 (Calinos)

DAHA ÇOK
SENARYOLARIYLA
BİLİNİRLİK KAZANMIŞ
STEVEN KNIGHT'IN
FİLMİ "LOCKE", TEK
BİR MEKANI VE TEK BİR
KARAKTERİ
MERKEZİNE ALAN
BİR GERİLİM FİLMİ.

SİNEMADA 'TEK MEKAN', 1940'LARDAN BU YANA, BİRÇOK YÖNETMENİN ÜZERİNE Kafa YORDUĞU, ZİYADESİYLE ALAN daraltıcı bir engel. Aynı zamanda bir yönetmen için tazeleyici bir yaratıcılık sınavı. Kameranın konulabileceği yerlerin sayısı sınırlı, hakeza hikayenin sapabileceği sokakların sayısı... Yani, tek mekanda geçen bir filmde mutlaka gerilimi sürekli olarak ayakta tutabilecek bir şeyler olmalı.

Tek mekanda geçen filmlerin hep 'nihai' bir soru üzerinden gerilim bina ettiği malum. Misalen Lumet'nin "12 Kızgın Adam"ını (12 Angry Men) ele alalım. Dört duvar arasına diyaloglarla örülü bir tansiyon kurulur. Filmin nihai sorusu da jüriden çıkacak kararlar beraber cevaplanacaktır. Hitchcock'un az ya da tek mekanlı birçok filminden biri olan "Ölüm Kararı" (Rope) da aynı yolun yolcusudur. Bir cesedin saklandığı 'mekan'da sohbet eden insanlar, bu cinayetin farkına varacaklar mıdır?

Aynı sene Jason Statham'lı ve kolay tüketilir "Hummingbird"ü çeken, daha çok senaryolarıyla bilinirlik kazanmış Steven Knight'ın filmi "Locke" da tek mekanda geçen filmler -müstakbel- alt-türünün yeni bir örneği. Sinemanın doğasında mevcut bulunan geniş fikirler ve olaylar evrenine -tıpkı öncülleri gibi- meydan okuyan, kalemine ve ciğerine güvenen, hatta birçok benzerinden farklı olarak bu kez tek bir mekan dışında tek bir karakteri de merkezine alan bir gerilim filmi "Locke". Esmeyen, güremeyen, heyecanı baskılamayan; sadece sakın sakın yürüyen gerilimlerden hem de... "Locke"un nihai sorusu ise şu: Ivan Locke, neden ve nereye gidiyor?

Hali vakti yerinde bir inşaat mühendisi olan Ivan Locke, aldığı bir telefon üzerine işini gücünü bırakarak direksiyonun başına oturuyor ve arabayı başka bir şehre doğru sürmeye başlıyor. İlk anlarda bu gergin adam hakkında

hiçbir şey bilmiyoruz. Bir şeyler öğrenmemize vesile olacak olan tek şey ise, durmaksızın çalan telefonu. Bir süre sonra inşaat çalışmasının en yoğun gününde inşaatı terk ettiğini öğreniyoruz. Böylece ilk soru soruluyor: Ivan Locke, kariyeri için bu kadar önemli günde neden şehirden uzaklaşıyor?

Dakikalar geçtikçe Locke'un ailevi hayatına, hayatının 'gayrimeşru' taraflarına ve geçmişine dair kırıntılar biriktirmeye ve onları birleştirerek daha büyük bir resme sahip olmaya başlıyoruz. Açılışında tam anlamıyla bir kapalı kutu olan film, saniye saniye açılmaya, kendini daha az saklamaya ve bulmacalarına cevaplar bahşetmeye koyuluyor.

Tek mekanda geçen filmlerin senaryoyu matematiksel olarak çok sağlam bir zemine oturtmaları gerekliliği ortada. İşin bu tarafını

ziyadesiyle önemser görünen senarist-yönetmen Steven Knight, filmi bir sanatçıdan ziyade bir mühendis gibi örmek peşinde sanki. Yani, Knight'ın defterinde bu işin bir formülü var ve bu formül uygulandığı sürece ürünün iyiliği ve kötülüğü önemsiz; çünkü 'sonuç' doğru çıkacak.

Bu aşamada Locke'un 'olması gerektiği' gibi bir film' olduğu konusundaki hakkını teslim etmek gerekiyor. Zira temelleri zayıf atılan ve öylemesine geçirilen bir baba-oğul çatışması dışında filmin çatışmaları hasarsız seyrediyor ('sonuç' doğru). Problem ise bir çatışmadan diğerine seyreten filmin bir türlü ikinci bir kapı açamaması ve kendi içinde tutarlı olmak dışında hiçbir şeyi önemseymiş gibi davranması.

Evet, ortada tek başına koskoca bir filmi dolduran Tom Hardy'nin muazzam oyunculuk performansı ve merak duygusunu anbean canlı

tutan bir senarist başarısı var. Ancak filmin daha geniş bir bağlam oluşturamaması ve bu kadar kolay tüketilmek istenmesi ortalamayı epeyce aşağılara çekiyor.

Seyircisine bir araba ve bir adam dışında bir şey göstermeden konvansiyonlara meydan okuyan bir filmin Steven Knight'ın "ben böyle bir film yapabilirim" denemesinden fazlası olmasını beklememiz hakkımız. Bu haliyle, bir adamın ailesi ve 'ailesi dışındaki unsurlar' arasındaki ilişkiyi sadece tek mekan zorluğuyla ele alır görünen "Locke"un iz bırakacağını düşünmek zor.

Tom Hardy'nin enfes performansı.

Baba-oğul çatışmasının sunuluşundaki sıklık.

**ORTADA TEK BAŞINA
KOSKOCA BİR FİLMİ
DOLDURAN TOM
HARDY'NİN MUZZAM
OYUNCULUĞU OLSA DA
FİLMİN DAHA GENİŞ
BİR BAĞLAM
OLUŞTURAMAMASI
KÖTÜ.**

MUPPETS ARANIYOR

LOCADA OTURARAK HER ŞEYİ ELEŞTİREN İKİ YAŞLI ADAM, STATLER VE WALDORF, MUPPET SHOW'UN EN BİLİNE YAN karakterlerinden olmalı. Ana hikayede yerleri olmadığı halde, kendi yaptıkları yorumlarla eğlenerek ve gösteriyi eleştirirken 'gömerek' yarattıkları yabancılaştırma efekti, programın belki de en eğlenceli yanlarından biri oldu çünkü hep. Yani Muppets, ilk ortaya çıktıkları 1976'dan bu yana kendileriyle dalga geçmeye hep gösterinin bir parçası olarak yer verdi. Televizyon şovu beş yıl sürdü, birçok film yapıldı ve hâlâ ilk günkü muzırlıklarını koruyarak yollarına devam ediyorlar.

Film, bir öncekinin bittiği yerde başlıyor, aynı kamera kapanmamış gibi, aynı yerde. Orada gaza gelip, "Bir devam filmi yapıyoruz" diye şarkı söylemeye başlayıveriyorlar. Daha başından, Statler ve Waldorf'a bile pek iş bırakmadan, kendi kendileriyle kıyasıya dalga geçerek. "Devam filmleri zaten iyi olmaz, bize orta halli bir senaryo lazım" diyen yine kendileri oluyor bu yüzden. Yine de ne yapacaklarını bilmez bir haldeyken, Dominic karşlarına çıkıyor. Tam adıyla Dominic Badguy, yani 'kötü adam', herhangi bir kuşkuyla yer bırakmayarak. Birlikte çalıştığı, dünyanın en büyük suçlu kurbağası Constantin'i kurtarma ve yeni hırsızlıklarını hayata geçirmek için Muppet'ları turneye çıkarmaya ikna etmek işinin bir parçası. Constantin, şivesi ve yüzündeki beni dışında, şovun sunucusu ve ekibin beyni Kermit'in neredeyse aynısı. Constantin hapisten kaçınca bir katakulliyile benli Kermit'i onun yerine yakalatıveriyorlar. Kimsenin haberi olmadan Constantin onun yerine geçiyor ve Dominic'le birlikte, gittikleri her şehirde bir ipucunu buldukları büyük hırsızlıkları için ilerlemeye başlıyorlar. Bu arada ekip Kermit'in buyurganlığından kurtulduğu için rahat ama yavaş yavaş gösteri kötüye gittikçe de onun eksikliğini hissediyor. Yine de Animal dışında Kermit'in aralarında olmadığını fark etmeleri epey vakit alıyor. Bu arada Kermit de, Constantin sanılarak atıldığı Sibiry'a'da bir gulag'da, kim olduğu anlaşılsa da mahsur kalıyor

ve cezaevi müsameresini yönetiyor. Elbette kendilerine geldiklerinde, grup ruhuyla Kermit'i kurtarmak ve Constantin'in hain planlarına engel olmak için harekete geçecekler, tüm beceriksizlikleriyle.

"Muppets Araniyor"un bu filmine konuk olan oyuncular listesi, İngiliz komedisinin en başarılı temsilcilerinden Ricky Gervais'le başlıyor ama hiç onunla bitmiyor. Kermit'e âşık gardiyan Tina Fey, Müfettiş Clouseau'nun reenkarne olmuş hali Interpol'den Jean Pierre Napoleon rolündeki Ty Burrell, konuk sayılmayacak oyuncular ve her biri çok başarılı uyum gösteriyor. Özellikle Burrell'in CIA'dan Sam Eagle'le rozet rekabeti halindeki şaşkın dedektifi, bir daha görmeyi hak eder. Ama asıl konuk oyuncular, kimilerinin repliği bile olmadan filme öyle bir zenginlik katıyorlar ki, başka hangi tanındıkları hangi saçma hallerde göreceğini merak ederek de izlenebilir.

Bir müzikalden söz ettiğimize göre, müzikleri yapan Christophe Beck'in adını anmalı. Ama Flight of the Conchords parmağını da es geçmek hiç olmaz. Hele gruptan Jemaine Clement hapishane kralı haliyle ayrıca alkışı hak ediyor. Christoph Waltz ile vals ya da, ünlü şarkıcı Usher'ın, adının yer gösterici anlamından hareketle 'Usher' değil 'usher' olarak yer alması gibi sürprizler saymakla bitmez çünkü, Lady Gaga'dan Danny Trejo'ya...

Bu, kötü kelime esprisi olduğunu bilerek yapılan espri ya da genel olarak gösterinin başarısızlığıyla kimseye gerek bırakmadan kendilerinin dalga geçmesi, filmin en hayranlık verici yanı. Kendilerini haddinden fazla ciddiye alan filmler bir yana, genel olarak kasıntı ve samimiyezsiz hislere olanak vermek, birçok filmin düştüğü bir tuzak çünkü. "Muppets Araniyor" ise, kendisini ve seyircisini rahat bırakarak eğlenceli havasını katlamış.

Belki ilk film kadar başarılı değil ama her yaştan seyirci için kesinlikle eğlenceli.

Kermit'i gulag'a göndererek Sovyet ve Rus karşıtı önyargıları yinelemeye gerek var mıydı?

ORJİNAL ADI Muppets Most Wanted

YÖNETMEN James Bobin

OYUNCULAR Ricky Gervais,

Ty Burrell, Tina Fey,

Zach Galifianakis, Tom Hiddleston,

James McAvoy

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 107 dk.

DAĞITIM UIP

SEVİMLİ KUKLALARIN SİNEMA MACERALARI SÜRÜYOR. "MUPPETS ARANIYOR", KENDİSİNİ VE SEYİRCİSİNİ RAHAT BIRAKARAK EĞLENCİLİ HAVASINI KATLAMIŞ.

KARIŞIK AİLE

ORJİNAL ADI Blended

YÖNETMEN Frank Coraci

SESLENDİRENLER Adam Sandler,

Drew Barrymore, Kevin Nealon,

Terry Crews

YAPIM 2014 ABD

SÜRE 117 dk.

DAĞITIM Warner Bros.

**YİNE DEMODE VE DÜZ
ESPRİLERLE DOLU BİR ADAM
SANDLER-YÖNETMEN
FRANK CORACI İŞBİRLİĞİYLE
KARŞI KARŞIYAYIZ.**

FRANK CORACI, ADAM SANDLER'I GENİŞ KİTLELERE SEVDİREN FİLM OLAN "EVLİLİK ÖPÜCÜĞÜ" NÜN DE (THE WEDDING SINGER, 1998) yönetmeni. Hatta o filmde de yine Drew Barrymore, Sandler'a eşlik etmişti...

Coraci, Adam Sandler'ın nispeten iyi filmlerinden biri olan "Click" in de yönetmeni... Ama kariyerinde bu ikisi dışında pek de iyi film yok... Adam Sandler'ın durumu ise daha karışık... Yola sağlam çıktı, birkaç iyi yönetmenle bir iki değerli filmi var ve sektörde aktif bir yapımcı/oyuncu. Ancak rol almayı seçtiği ya da bizzat yapılmasına ön ayak olduğu o kadar kötü yazılmış ve düzeysiz senaryolarla doldurdu ki filmografisini, yine de tüm dünyada vizyon gören filmler yapmasını şaşkınlıkla izler olduk.

Aynı üçlü (Coraci-Barrymore-Sandler) yıllar sonra bir daha bir araya geliyorlar. Hepsinin de kariyerlerinde ciddi düşüşler var. Belki 'uzatma dakikalarında gelen bir gol' etkisi yaratabilirdi bu film. Ancak, kötü geçen bir 'kör randevu' buluşmasından sonra raslantıların bir Afrika tatilinde bir araya getirdiği çocuklu iki dulun

romantik komedisi olarak özetlenebilecek "Karışık Aile", hikayesine o kadar kötü başlıyor ki filme ve karakterlere ısınmak zaman alıyor. Tabii filmin çiftinin çoluk çocuğunun da birbirleriyle kesişen, farklı dertlerden mustarip hikayeleri de var... Bayatın da bayatı esprilerle geçirtilen kahramanları tanıma sekanslarının ardından beş yıldızlı bir Afrika tatiline geçiş yapılıyor ve demode, vıcık espriler birbirini izliyor.

Aslında bizi şaşırtan şey yine vasat bir Adam Sandler filmi izlemiş olmaktan çok, özellikle Amerikan seyircisinin ve sinema sektörünün Sandler'ı hem beyazperdede hem de ev sinemasında hâlâ ısrarla takip ediyor olması... Neredeyse her filminin bizim vizyonumuzda da yer bulabilmesi ise, bu "Recep İvedik" ortamında çok da şaşırtıcı değil!

Daha korkunç Adam Sandler filmleri izledik...

Birkaç güzel esprinin de bu hengamede yok olması...

25. ANKARA ULUSLARARASI FİLM FESTİVALİ

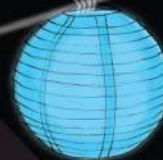
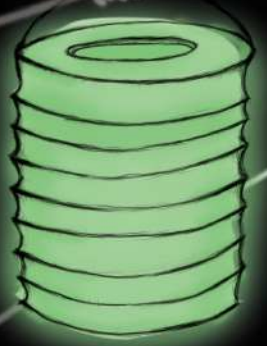
25th ANKARA INTERNATIONAL FILM FESTIVAL

05-15 HAZİRAN 2014

DÜNYA
KİTLE
İLETİŞİMİ
ARAŞTIRMA
VAKFI

ANKARA
ULUSLARARASI
FİLM
FESTİVALİ

Ana Sponsor
HALKBANK
Üreten Türkiye'nin Bankası

Festival Bölümleri

- Ulusal Uzun, Kısa ve Belgesel Film Yarışmaları
- I.Dünya Savaşının 100. Yılı
- Türkiye Sineması'nın 100. Yılı
- Sinemanın Yeni Yıldızı / Romanya Sineması
- Orson Welles'in İzinde / ABD Bağımsız Sineması
- Avustralya / Genç Sinema
- Polonyadan Kısa ve Canlandırmalar
- Uluslararası Yönetmenlerle Atölye Çalışmaları
- Çocukların Festivali
- Dünya ve Türkiye Sineması'ndan en yeni filmler
- Türkiye'de Video Sanatı'nın 40 Yılından 40 Video
- 2014 Cannes Film Festivali'nden Sürpriz Film

Gösterim Yerleri

Goethe Institut Ankara
0 312 419 52 83
Büyülü Fener Kızılay
0 312 425 01 00

/ankarainternationalfilmfestival
/AnkaraUFF
www.filmfestankara.org.tr

TED'den biletler askıda
Paraf kredi kartı ile
bir bilet alana bir bilet hediye!

Bu etkinlik 5224 sayılı yasa gereğince Sanatsal Etkinlikler Komisyonu'ndan alınan onayla düzenlenmiştir.

T.C. BAŞBAKANLIK
TANITMA FONU

EURIMAGES

STRÖER • KENTVİZYON

büyülü
fener

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TUTTURAMAYANLAR

YÖNETMEN Emir Orhan Kılıç

OYUNCULAR Devrim Doğu Akbaş,

Ali Onat Tamergil, Göktaş Engel,

Kutay Kunt, Celil Yağız

YAPIM 2014 Türkiye

SÜRE 73 dk.

DAĞITIM Özen Film (Sinetik Film)

**TÜM AHLAKİ DEĞERLERİ YIKIP
İNSANIN İNSANI SÖMÜRMESE
GİBİ İDDİALİ SÖYLEMLERLE
YOLA ÇIKAN BİR FİLM
"TUTTURAMAYANLAR".**

MODERN TOPLUM HAYATININ İNSAN ÜZERİNDEKİ YABANCILAŞTIRMA ETKİSİ, BUNA MUKABİL İNSANIN DA toplumdan ve topyekün dünyadan soyutlanması, maddi çıkarıcılığın geçer akçe olduğu günümüzde maneviyatın ölümü, insanın kolay yoldan köşeyi dönme çabası... Bunu yaparken tüm ahlaki değerleri yıkıp insanın insanı sömürmesi gibi iddialı söylemlerle yola çıkan bir film "Tutturamayanlar". Ama gelin görün ki ne biçimde ne de içerikte yolunu bir türlü bulamayan ve ütopyik anlatımını, absürt bir çıkmaza sokarak yalpalayan bir çaba sadece.

'Kara mizah' ile yola çıkıyor film. O-Land adında hayali bir şehrin insanlarını anlatıyor. Birbirinden tamamen kopuk ve zıt karakterli dört arkadaşın, absürt iç sesleriyle yola çıkıyoruz. Hayattan beklentilerini 'tutturamamış' bu dört kafadarın bir anda aklına gelen yırtma planı 'film' yapmak. Bu filmle hem zengin hem de ünlü olmanın hayalini kurarlar. Ama en önemli engel neyi anlatacakları ve nasıl finanse edecekleridir. Filmin merkezinde duran bu hikayenin bir de yan

unsuru olarak üç devrimci gençle tanışıyoruz. Yolları bir süre sonra, hiç beklenmedik bir şekilde kesişecek olan bu üç gencin hedefi de, kimseye muhtaç olmadan ülkede bir devrim gerçekleştirmek. Ama onların da en büyük problemi finans. Bir de bu iki grup genci sisteme zarar verecekleri kaygısıyla izlemeye alan gizli güçler var.

Aslında parlak bir fikirle yolan çıkan gençlerin anlatımında düştükleri sıkıntı tam anlamıyla içler acısı. Günümüz sinema algısının çok uzağına düşen film, ancak bir kısa film yarışmasının malzemesi olabilirdi. Bahçeşehir Üniversitesi'nin desteklediği film, vizyon şansı bulduğu için şanslı. Yine de sinemaya ve görsel tasarıma büyük önem veren bir okulun öğrencilerinden çok daha özenli çalışmaların çıkacağı ümidini korumak lazım.

Sonradan seslendirilmelerine rağmen amatör oyuncuların hiç de fena olmayan oyunculukları.

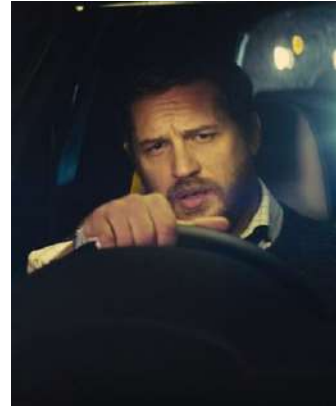
Yıllar önce terk edilen basit kurgu efektlerinin filme fazlaca ve gereksizce yedirilmesi.

KARIŞIK AİLE

KIŞ UYKUSU

LOCKE

MUPPETS ARANIYOR

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
KARIŞIK AİLE	★★	★★		★★	★★		
KIŞ UYKUSU	★★★★★	★★★★		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★
LOCKE							
MUPPETS ARANIYOR		★★		★★★★	★★		
TUTTURAMAYANLAR	★						
ASABI ADAM				★★			
AZEM: ÇİN KARASI			★★		★		
BALIK İLE KRAKER'İN MACERALARI	★						
BAŞKANLARIN HİZMETKARI	★★★★	★★★★			★★★★	★★★★★	
KAN BAĞLARI	★★★★★	★★		★★★★	★★		★★★★
KARDEŞİM İÇİN	★★★★	★★★★			★★★★		
MALEFİZ	★★	★★★★★		★★★★	★★	★★	★★★★
PARİSTE BİR HAFTA SONU						★★★★	★★★★
SON ŞANS				★★★★	★★★★		
SUÇ ŞEHİRİ				★★	★★		
TAMAYA: İFRİT					★		★
TELEKİNEZİ		★★					
TINKER BELL VE KORSAN PERİ		★★					
X-MEN: GEÇMİŞ GÜNLER GELECEK	★★★★★			★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
YARININ SINIRINDA		★★		★★	★★	★★	★★
YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN VAHŞİ BATI	★★	★★★★		★★	★★		★★
YÜKSEK RİSK			★★★★★			★★	
AŞK	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
DÜĞÜN DERNEK	★★	★★	★★	★★	★	★	★★
YOZGAT BLUES		★★★★	★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★★★

EN ALTTAKİLERİN FİNALİ: BHUTAN - MONTSERRAT

2002 Dünya Kupası'nda Brezilya ile Almanya'nın **final** maçına çıktıkları saatte, FIFA'nın dünya klasmanında **son iki** sırada yer alan iki ülke de **'bir başka final'** için sahaya çıkmış ve **'sonuncu olmama'** maçı yapmışlardı. **"The Other Final"**ı seyretmenizi hararetle öneririm.

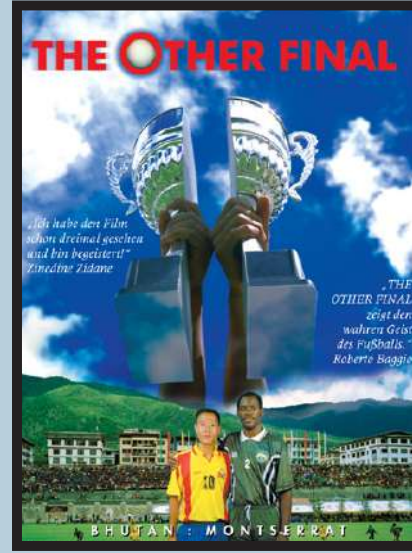
TÜRKİYE GİBİ BİR ÜLKEDE YAŞADIĞIM İÇİN "DÜNYA YIKILSA UMURUMDA OLMAZ" DİYECEK DEĞİLİM AMA BİR AY BOYUNCA FUTBOLLA YATIP FUTBOLLA KALKACAĞIMI PEŞİNEN BELİRTEYİM. DÖRT YILDA BİR gelen 'kutsal ay' başlıyor...

Televizyonda naklen yayınlanan ilk Dünya Kupası, başta finali olmak üzere kimi maçlarını halen oldukça 'canlı' biçimde anımsadığım, kişisel futbolseverlik tarihimdeki tadını tarif edemeyeceğim Almanya 1974 kadar olmasa da Brezilya 2014'ün kalitesinin çok yükseklerde seyredeceği gibi bir his var içimde. Bu yazıyı yazdığım günün gecesi oynanacak açılış karşılaşmasını, Brezilya-Hırvatistan maçını iple çekiyorum örneğin ve Hırvatlardan ciddi bir sürpriz bekliyorum. Eleme gruplarındaki İspanya-Hollanda, Almanya-Portekiz, İngiltere-İtalya, İtalya-Uruguay maçlarının da tadından yenmeyeceğine eminim. Ancak, "Yalnız havyarla yaşanmaz" bilindiği üzere ve 'favoriler' kadar, 'daha alttakiler'in maçlarında da aynı keyfi alacağımı biliyorum. Benim 'Hatice' anlayışım açısından, Honduras-Ekador, Güney Kore-Cezayir, Japonya-Kolombiya, İran-Nijerya maçlarının diğerlerinden hiçbir farkı yok. Kaldı ki bırakın Ekador'u, İran'ı, diyelim ki Bhutan-Montserrat maçından da aynı zevki alacak kadar çok seviyorum futbolu ve 'alttakiler'in, 'en alttakiler'in futbol dünyasına da özel bir yer ayırmaya çalışıyorum.

Himalayalar'da, Çin ve Hindistan arasında 600 bin nüfuslu küçük bir ülke olan Bhutan ile Karayipler'de volkanik bir ada olan Montserrat'ın adlarını rastgele zikretmedim elbette. Bilenler, anımsayanlar, duymuş olanlar vardır mutlaka; 30 Haziran 2002'de, yani Japonya ve Güney Kore'de düzenlenen 2002 Dünya Kupası'nda Brezilya ile Almanya'nın final

maçına çıktıkları saatte, FIFA'nın dünya klasmanında son iki sırada yer alan bu iki ülke de 'bir başka final' için sahaya çıkmış ve 'sonunculuk', daha doğrusu 'sonuncu olmama' maçı yapmışlardı. Neticede, 201. sırada yer alan Bhutan ev sahibi olduğu maçta, 202. sıradaki Montserrat'ı 4-0 yenmiş, her iki ülke de 'ünvanını' korumayı başarmıştı.

Ben bu maçtan, Johan Kramer'in 2003'te yaptığı, hayatımda seyrettiğim en güzel, en hoş ve sıcak futbol belgeseli olduğunu iddia edebileceğim "The Other Final" sayesinde haberdar olmuştum. Durmadan oradan oraya zıplayıp dağları ovaları aşan, koridorlara, odalara, manastırlara girip çıkan meşin yuvarlağın peşine takılıp Bhutan ve Montserrat'ta çok eğlenceli bir yolculuğa çıktığımız; federasyon başkanları, teknik direktörler, futbolcular, kültür insanları, politikacılar ve halktan insanlara kulak verdiğimiz, antreman sahaları ve sponsorları olmayan ama büyük azme sahip iki takımın 'büyük final'e nasıl hazırlandıklarını enfes bir kurguyla, kulaklarımızı okşayan müzikler eşliğinde aktaran "The Other Final", gerçek anlamda da 'futbol dostluğu' öyküsü sunuyor. Maça üç gün kala gözünden rahatsızlanan Bhutan santrforu Wangyel Dorji'nin, Montserrat'ın hafif kilolu kalecisi Lake'in de büyük yardımlarıyla üç gol birden atıp yıldızlaştığı maç, tam anlamıyla 'kaybedenlerin finali' niteliğinde olsa da

futbol kültürü adına hepimizin çok şey kazandığı bir 'heyecan fırtınası' estiriyor. Bhutanlı çocukların Montserrat'ı dünya küresinde araması (ve diğerlerinin de Bhutan'ı), maçın sonunda her iki takım oyuncularının ve yöneticilerin birlikte dans etmesi gibi çok şirin sahneler de içeren "The Other Final", futbol ve kültür alışverişinin renkliliği üzerine

mükemmel vurgular içeriyor.

Montserrat'ın ulusal sporu kriket, Bhutan'ın okçulukmuş... Ama onları buluşturan futbol oluyor ve Johan Kramer'in belgeseli sarı-siyahi renkli harika insanların ortak sevinci üzerine duygulandırıcı anlar da barındırıyor.

Son olarak şaşırtıcı bir not... FIFA'nın resmi sitesindeki güncel sıralamaya göz attım. Aradan geçen 12 yılda takım sayısı toplamda 209'a çıkmış. Fakat FIFA son üç sıradaki üç takıma da 207.'liği uygun görmüş: Bhutan, San Marino, Turks ve Caicos Adaları... Bhutan'ın durumunda hemen hiçbir değişiklik yok yani. Montserrat'ı ise göremedim ve "Galiba futboldan vazgeçtiler, FIFA klasmanından çıkarıldılar" diye düşünüp hüznümlendim. Oysa... Montserrat boş durmamış, futbolda ciddi hamleler yapmış ve 2002'den bu yana 166. sıraya kadar yükselmiş. Çok sevindim tabii... Ya ya ya şa şa şa Bhutan, haydi bastır Montserrat!

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

AY BEYAZDIR

Ryan O’Neal ve kızı Tatum, **Peter Bogdanovich’in** 1973 yapımı filmi “Ay Beyazdır”da (**Paper Moon**) sıra dışı bir ikiliye hayat verirken, uzun bir yolculukla seyirciyi kapıp kavıyorlar. **Tatum O’Neal’ın** kendisine Oscar kazandıran performansıysa sinema tarihinin en ‘değişik’ çocuk karakterlerinden biriyle tanışmamıza vesile oluyor. Biz sinemaseverler de, yedinci sanatın bütün unsurlarını uyumlu bir şekilde harmanlayan, belirgin biçimde **Charlie Chaplin’in** “**Yumurcak**”ından (The Kid) izler taşıyan bu siyah beyaz başyapıtı ayakta alkışlıyoruz!

İNİŞLİ ÇIKIŞLI BİR GRAFİĞE SAHİP OLMASINA KARŞIN, ÖZELLİKLE İLK DÖNEM FİLMLERİYLE SİNEMA SANATININ USTALARI ARASINA ADINI YAZMAKTA SAKINCA GÖRMEDİĞİMİZ PETER BOGDANOVICH, KARAKTERLERİ ‘HİSSEDİLİR’ KILMA KONUSUNDA ELİNE SU DÖKÜLMEMEYİ GİCİNSTEN BİR YARATICI YÖNETMEN. 1973 YAPIMI FİLMİ “AY BEYAZDIR” (PAPER MOON) İŞE

onun bu özelliğini en derinden hissettiren çalışması.

Bogdanovich’in ilk başyapıtı “Son Gösteri”de (The Last Picture Show) olduğu gibi siyah beyazın hakimiyetine bırakılmış bir film “Ay Beyazdır”. Amerikalı yazar Joe David Brown imzalı 1971 tarihli “Addie Pray” adlı romandan uyarlanan yapım, sahtekarlıkla geçimini sağlayan bir adamla küçük bir kızın uzun yolculuğunu resmediyor. Moses ve Addie adlarındaki iki kahramanımızın rastlantısal tanışmasının ardından ivmelenen hikaye, onların gelgitli ruh hallerinin yansımalarıyla vücut buluyor. Moses’in ‘babası’ olduğunu düşünen (buna inanmak isteyen) Addie’nin, bu fikrini gerçekliğe kavuşturmak için her şeyi yapmaya hazır görüntüsüyle filmin odağını oluşturuyor. Moses’a sahtekarlık serüveninde yardım etmeye başlayan küçük kız, böylece adamı ‘elde edebileceğini’ düşünüyor, ki pek de haksız çıkmıyor en nihayetinde.

‘Büyük Bunalım’ yıllarında (1930’ların başı) geçen hikaye, iki başkarakterini anti-kahraman olarak çizerken, onlara karşı belli bir

hoşgörü de barındırıyor bünyesinde. Bunu sadece Addie’nin sevimliliği (ki çok da sevimli değil) üzerinden okumuyor senaryo, Moses’a da benzer bir ‘yumuşatma efekti’ uyguluyor. İki karakter, yolculuk boyunca yaşadıklarıyla dönemin ‘yorgun’ atmosferi içinde hızlı bir dönüşüm geçirmenin üstesinden geliyor ve birbirlerinden ‘öğrendikleriyle’ büyüyorlar adeta.

“Ay Beyazdır”, karşıt uçlarda gibi görünen ama aynı çizgiye oturmayı başaran iki karakterin ‘taviz vermez’ doğalarından da besleniyor epeyce. Moses, hem yetişkin hem de sahtekar olmasının getirdiği avantajı Addie üzerinde kullanmaya kalkıyor, ama küçük kızın da ondan aşağı kalmadığını acı biçimde öğreniyor. Sırtından atmaya çalıştığı Addie, Moses’ı kendisini yanına alması için ikna ediyor, hem de sahtekarın kurallarıyla. Hikayenin buradaki kıvrılması, sonrası için de sağlam ipuçları veriyor bize. Belli ki, Moses hep kurtulmaya çalışacak Addie’den, Addie ise bir yolunu bulup yolculuğa devam etmeyi başaracak!

Belirgin biçimde Charlie Chaplin’in “Yumurcak”ından (The Kid) izler taşıyan “Ay Beyazdır”, yol filmlerinin izleyeni kapıp kavrayan özelliklerinden de fazlasıyla yararlanıyor. En baştan bize verdiği ‘formül’se finale kadar sekmeden işliyor ve yolculuktaki durakları boş

geçmeden son noktaya ulaşıyor film. Peter Bogdanovich, kaynak olarak aldığı romanın ona bahsettiği alanı değerlendirme konusunda yetkin bir çerçeve çizerken, iki karakteri birbirine yaklaştırarak içinde bulundukları 'boşluk'u doldurmalarını da sağlıyor. Yapayalnız iki karaktere bir çıkış fırsatı tanıyor hikaye, pek de beklenmedik biçimde. Buradaki beklenmeyen şeyse 'masumiyet'e değil, aksine 'suç'a yönelmesi ve bu noktada buluşması iki karakterin.

İlk andan itibaren bu çizgiyi kaybetmeyen, bekleneni hiçbir zaman vermeyen hikaye, böylece seyirci üzerinde kurduğu baskıya da ete kemiğe büründürmüş oluyor. Bogdanovich, bazı kırılma dakikalarında ters köşe yapar gibi duruyor, ama hemen sonrasında yaptığı hamlelerle yeniden çizgi üzerine yerleşmeyi başarıyor.

Ryan O'Neal ve kızı Tatum, "Ay Beyazdır"ın istenen sonuca ulaşmasında büyük pay sahibi, buna kuşku yok. Özellikle Tatum, Oscar'a da değer görülen performansı ile filmi sırtlayıp götürüyor. Bu tür karakterlerde görünenin aksine Addie'ye 'sevimlilik muskası' yaftasını yapıştırmıyor Tatum. Sigara içen, hırslılık yapan, yalan söyleyen karakterin içine girmemizi sağlayan bir performansa ulaşıyor. Aslına bakarsanız, Addie'nin yanında Moses 'masum' kalıyor çoğu zaman!

Ryan ve Tatum O'Neal, baba-kız olmalarının avantajını çok iyi yansıtıyorlar perdeye. Film boyunca sıkça tartışan karakterlerin inandırıcı görünmelerinin temel sorumlusu bu sanki. Küçük bir kız için son derece zor sahneler bunlar, ama baba-kız olma artısını ceplerine koyarak işin altından alınlarının ağıyla kalkmayı biliyor O'Neal'lar.

Tatum O'Neal'ın aldığı Oscar'ın yanı sıra, kısa ama göz alıcı bir performansa ulaşan Madeline Kahn'ın oyunculuğu, Alvin Sargent imzalı senaryosu ve ses çalışmasıyla da bu ödüle aday gösterilen "Ay Beyazdır", filmi hikayenin geçtiği yıllara ışıklatan László Kovács'ın mükemmel siyah beyaz görüntülerine de çok şey borçlu. Zorlu bir çekim atmosferi içinde hayata geçen bu görüntü çalışması, hikayenin bize enjekte ettiklerine kusursuzca aracı oluyor. Peter Bogdanovich filmografisinin şahikası diyebileceğimiz "Ay Beyazdır", bütün unsurlarıyla bir 'uyum harikası' bize sorarsanız.

Evet, iki karakterin derinliklerine hapsoluyoruz çoğu zaman, ama oradan kafamızı kaldırdığımızda da enfes bir 'çevreleme' karşılıyor bizi. 'Hafif' gibi görünen ama giderek yüreğimizi ağırlaştıran hikayesiyle kolayca kavırıyor seyirciyi bu film ve sonraki yıllarda karşımıza çıkan, örneğin "Piyano" (The Piano) gibi benzerlerine de hiç kapanmayacak bir kapı açıyor.

ALTIN PALMİYE ALMIŞ EN İYİ 11 FİLM

Nuri Bilge Ceylan'ın **"Kış Uykusu"** adlı filmi Cannes'da **Altın Palmiye** olarak sinema camiasında göğsümüzü kabartırken ve yapıt bu hafta vizyona girerken, **geçmiş yıllarda** bu ödüle uzanmış unutulmaz **klasikleri hatırlatmak** istedik.

YILMAZ GÜNEY'İN SENARYOSUNDAN ŞERİF GÖREN'İN BİNBİR zorlukla peliküle döktüğü ve ülkesindeki gösterimi ancak 17 yıl sonra gerçekleşen "Yol"un Cannes'daki büyük başarısından 30 yıl sonra başka bir Türkiyeli yönetmen, yerli sinema adına ikinci kez Altın Palmiye'ye ulaştı. Nuri Bilge Ceylan ve "Kış Uykusu"nun bu büyük zaferinin ardından hem Cannes Film Festivali'nin 'başyapıt seçmek'teki becerisini ortaya çıkarmak hem de hafızamızı tazelemek adına Cannes'dan Altın Palmiye ile dönmüş en iyi 11 filmi mercek altına aldık. 20 filmden oluşan kısa listeden "Leopar", "Leylekler Uçarken", "Cherbourg Şemsiyeleri", "Viridiana", "Sırlar Ve Yalanlar", "Kirazın Tadı", "Sonsuzluk Ve Bir Gün" ve "Beyaz Bant" gibi filmlerin burun farkıyla dışarıda kaldığını ekleyelim. Bambaşka filmlerle oluşturulacak başka bir en iyi 11 listesinin de bu listeyi çok aratmayacağını söyleyelim.

1 CİNAYETİ GÖRDÜM (BLOWUP, 1966)

Michelangelo Antonioni'nin 1966 yılında çektiği "Cinayeti Gördüm", izleyenin sinemayı algılama biçiminde bir paradigma kaymasına yol açacak denli özel bir film. Filmde, bir fotoğrafçının bir parkta çektiği bir fotoğrafı onu bir cinayetin tanığı haline getiriyor ve gerçek ile hayal; normal ile anormal arasında, oldukça kafa karıştırıcı bir yolculuk başlıyor. "Cinayeti Gördüm", sinemadan çizgisel bir hikaye ve kesin cevaplar bekleyen çoğunluğu önce sessizliği ile sıkması sonra da hikayesindeki dahiyane manevralar aracılığıyla şok etmesiyle meşhur. Bir filme sadece bir film olarak bakmamak gerektiğini müjdeleyen ilk filmlerden biri. Öyle ki elli yıl sonra bile, halen büyük bir kafa karışıklığı yaratıyor izleyenin zihninde. Cannes'ın en iyi seçimi olduğunu düşünmek pek de abartı olmayacaktır.

2 KIYAMET (APOCALYPSE NOW, 1979)

Francis Ford Coppola'nın çekimin orta yerinde defalarca seti terk ettiği, George Lucas'a filmi tamamlaması için yalvardığı ve nihayetinde büyük bir delirme hali ile tamamladığı "Kiyamet", sinema tarihinin sadece en iyi filmlerinden biri değil; aynı zamanda en çılgın filmlerinden de biri. Çılgınlık sadece hikayenin anlattıklarında değil; kamera arkasında da gizli. Savaşa giden askerlerin aynı zamanda deliliğe doğru bir yolculuğa çıktıkları konusundaki teori psikanalistler tarafından sıkça araştırılmıştır. "Kiyamet", gerçekçilik bu denli serbest bırakılırsa savaşa ilgili film yapmanın da aynı sonuçları doğurabileceğini gösteriyor. Martin Sheen kendini rolüne sette kalp krizi geçirecek kadar adarken provalara dahi katılmayan Marlon Brando, dakikalarla ifade edilebilecek rolünde kâbuslarımıza girecek kadar iz bırakıyor.

3 TAKSİ ŞOFÖRÜ (TAXI DRIVER, 1976)

Martin Scorsese'nin 'Akademi' tarafından es geçilen ve Oscar'lardan yoksun bırakılan başyapıtı, Cannes Film Festivali'nin zamanının ne kadar ötesinde kararlar verebildiğini kanıtlayabilecek türden bir Altın Palmiye almıştı. Robert De Niro'nun canlandığı, günümüzde artık bir ikon olarak kabul edilen, üzerine makaleler hatta kitaplar yazılan Travis Bickle, hiç şüphe yok ki sinema tarihinin en tuhaf ve büyüleyici karakterlerinden biri. Tıpkı "Kiyamet" gibi bir delirme haliyle ilgili olan; ancak bu kez savaşı katmanları arasına gizleyen "Taksi Şoförü", hem Scorsese'nin hem de Paul Schrader'ın kariyer zirvelerinden biri. Polanski'nin "Kıracı" (Le Locataire) ve Saura'nın "Besle Kargayı" (Cria Cuervos) filmi ile aynı sene Palmiye için yarışan "Taksi Şoförü", bir hazine olarak sinemanın geleceğine kaldı; birçok filmin akıl hocası oldu.

4 ÖLÜMÜN BEŞİNCİ SAFHASI (ALL THAT JAZZ, 1979)

Bob Fosse'un depresif müzikali "Ölümün Beşinci Safhası", sinema tarihinin en tuhaf ve ağır dramlarından biri. Zaten en büyüleyici tarafı da bu. Müzikal janrını uzun bir süre sadece eğlendirmek, keyiflendirmek ve oyalamak için kullanan Hollywood'un alışkanlıklarına sert bir yumruk indiren, orijinalliğini halen konuşturan bir başyapıt... Bob Fosse, sinemanın efsanevi karakterlerinden Joy Gideon'un hayatının son günlerini müzik ve dans aracılığıyla anlatıyor. Gideon'un hayatındaki keyif ve yaşamının ivmesi, hastalıkların pençesinde günden güne azalırken müzik ve dans da bu korelasyonda karanlıklaşıyor. Nihayetinde Gideon'un acı bir şekilde 'Bye Bye Life' diyeceği gün yaklaşıyor. "All That Jazz", zamanın eskitemediği; müzikal türüne mesafeli yaklaşan sinema seyircisinin algısını devşiren bir film.

5 PİYANO (THE PIANO, 1993)

Jane Campion 1993 yılında "Piyano" ile sadece Altın Palmiye alan ilk -ve şu ana kadar tek- kadın yönetmen olmanın gururunu yaşamadı. Aynı zamanda belki de sinema tarihinin en önemli ve en çarpıcı filmlerinden birini yapmış olmanın onuruna haiz oldu. "Piyano"nun feminist sinema adına bir devrim yaptığını tartışmaya dahi gerek yok. Tıpkı Hollywood'un Amerika'nın soykırımlarla dolu geçmişiyi ve kölelikle süregelen hesaplaşması gibi, "Piyano" da kadın bir yönetmenin kadınlığın geçmişiyi yüzleşmesiydi. Bir "Madame Bovary" ya da "Anna Karenina" edebiyat dünyası için nasıl bir kilometre taşıysa "Piyano" da sinema sanatı için öyleydi. Festivalden en iyi kadın oyuncu ödülünü alan Holly Hunter'ın canlandığı Ada'nın Yeni Zelanda'da savruluşlarla tükenen yasak aşk hikayesi, halen güncelliğini ve evrenselliğini koruyor.

ÖLÜM KARARI

ROPE (1948)

tuncaarslan@yahoo.com

6 ÜÇÜNCÜ ADAM KİM? (THE THIRD MAN, 1949)

Kara film janrının en önemli yapıtlarından biri olan “Üçüncü Adam Kim?”’in en ilginç taraflarından biri, filmin senaryosunda da parmağı olan ve kısa ama önemli rollerden birini üstlenen Orson Welles’in bu filmde nefret etmesi... Yapıldığı 1949 yılı için çok ilginç bir görsel dile sahip olan, majör akorlardan, neşeli ve akıllardan çıkmayan müziği filmin genel karanlık tonuyla büyük bir tezat oluşturan ve mekanı (Viyana) en az filmin diğer unsurları kadar önemli gören bir film “Üçüncü Adam Kim?”. Türkçe isminde de dile gelen soruyu finaline kadar soruyor ve o büyük merakı canlı tutmayı başarıyor. Altın Palmiye’nin henüz Altın Palmiye olmadığı ve ödülün Büyük Ödül ismiyle verildiği dönemin, yani Cannes’ın ilk döneminin, görücüye çıkardığı en önemli filmlerden biri.

7 HAYAT AĞACI (THE TREE OF LIFE, 2011)

Dünya çapında karışık tepkilerle karşılanan ve Robert De Niro’nun jüri başkanı olduğu senede, oldukça da tartışmalı bir biçimde, Altın Palmiye’yi kucaklayan “Hayat Ağacı”nın herkese göre bir film olmadığını ve böyle bir listeye alınmasının aslında büyük bir risk olduğunu baştan kabul edelim. İşin bu tarafı cebimizdeyken, “Hayat Ağacı”nı gözardı etmenin imkansız olduğunu da ekleyelim. Terrence Malick, evrimi ve yaratılışı, babayı ve anneyi, çocukluğu, kıskançlığı ve hayata dair neredeyse her şeyi tek bir potada eritirken ortaya tuhaf bir senfoni çıkarıyor. Bu karmaşık yapıdan bir sonuca varıp varmamak, Malick’in kişisel sinemasını önemseyip önemsememek ise tamamen izleyicinin inisiyatifinde. Ancak en azından şu kesin ki, “Hayat Ağacı”, insan doğasına özgü kimi duyguları en iyi yakalayan filmlerden biri.

9

10

11

8 BARTON FINK (1991)

Cannes Film Festivali'nin yönetmeliğinin henüz değişmemiş olduğu ve bir filme birden fazla ödül verebildiği dönemde En İyi Yönetmen, En İyi Erkek Oyuncu ve Altın Palmiye ödüllerine ulaşan "Barton Fink" in bu başarısını festivalin 1991'deki yarışma filmlerinin zayıflığına vuranlar çoktur. Halbuki aynı sene yarışmada Kieslowski'nin "Veronique'nin Çifte Yaşamı" ve Trier'in "Avrupa"sı yarışıyordu. "Barton Fink" in Altın Palmiye alması artık gümbür gümbür gelen Coen sinemasının spotlar altına çıkışının ilanı gibiydi. Avrupa'nın faşist geçmişinden Hollywood'un çarpık üretim sistemine kadar uzanan geniş bir skalada ürkütücü bir yapboz takdim eden Coen'ler, sinemada yeni bir damar bulunduğunu ve belki de artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını gösteriyorlardı. 2014 yılından o günlere baktığımızda pek de haksız olduklarını söyleyemeyiz.

9 UCUZ ROMAN (PULP FICTION, 1994)

Coen Kardeşler nasıl Amerikan Sineması'nda yeni bir damar bularak birçok sinemacının önünü açtıysa, Tarantino da benzer bir dalgalanmaya yol açtı. Prestijiyile, ciddiyetiyile ve hatta snobluğuyla bilinen Cannes Film Festivali'nden "Ucuz Roman" gibi 'boş konuşan (!)', şiddete meyilli ve sert filmin Altın Palmiye ile dönmesi bir mucize gibiydi. Görünen o ki, artık filmlerdeki karakterler hikayeye hizmet etmeyen gevezelikler yapabilecek hatta bütün filmi böyle götürebileceklerdi. Tarantino, "Ucuz Roman" ile birlikte -tıpkı "Rezervuar Köpekleri" gibi- yeni bir senaryo türü geliştirirken kendi özerkliğini ilan ediyor ve Cannes'dan aldığı ödülle beraber artık ciddiye alındığını da gösteriyordu. "Ucuz Roman", hem Cannes'ın bir mizah duygusu olduğunu hem de Tarantino'nun müthiş bir yönetmen olduğunu ispat etmişti.

10 PARIS, TEXAS (1984)

"Paris, Texas" denince akıllara imajlar ve duygular düşüyor hemencecik. Bir çöl, basit ama yoğun bir gitar akustığı, bir yerden bir yere varmak hususundaki imkansızlık ve büyük bir sonuçsuzluk... "Paris, Texas", sinemanın özgül ağırlığı en yüksek yol filmlerinden biri kuşkusuz. Wenders, birçok filminin mimarı olan şairane tarafını Altın Palmiye alan ve "Berlin Üzerinde Gökyüzü" (Der Himmel Über Berlin) ile beraber en önemli iki filminden biri olarak kabul edilen "Paris, Texas" ta çok keskin ve çarpıcı bir biçimde kullanıyor. Cannes jürisinin bu çok özel filmi fark etmiş olması elbette ki bir tesadüf ya da çok şaşırtıcı bir şey değil. Şaşırtıcı olan, her karesiyle, adım adım biraz daha 'güzel görünen' bu muazzam filmin kendisi. Hiç şüphe yok ki "Paris, Texas" Cannes'ın en özel tercihlerinden biri.

11 YOL (1982)

Sanat ve elbette ki sinema, prangalara vurulan fikirlerin zincirlerini parçalayabildiği, bir köşeye terk edilip susturulanların yeniden konuşabildiği mucizevi bir alan açıyor sanatçılara. Yılmaz Güney'in senaryosunu yazdığı, Şerif Gören'in filme aldığı "Yol", politik ve aktivist sinemanın tarihteki en önemli tercihlerinden biri. "Yol", acılarla dolup taşan ve sanatsal tarafı, Türkiye'nin otorite ve faşizmden yediği tekmelerle beslenen bir film. Her anı yeni bir kırgınlıkla, taze bir öfkeyle dolu. Kenan Evren cuntası döneminde, gerilla usulü yapılan bu muhteşem filmin ne kadar önemli olduğunu anlamak için sadece bağlamına bakmak bile yeterli. Ödülü Costa-Gavras'ın "Kayıp" ıyla paylaşması ise hem Cannes'ın 'duyarlı' bir festival olduğunu (en azından bunu denediğini) hem de politik sinemanın yükselişini kanıtlıyor.

STOP MAKING SENSE

Jonathan Demme'in 1984 tarihli belgeseli “Stop Making Sense”, bir konser filmi olmasının yanı sıra bir **konser doğası** filmi... Demme, **Talking Heads**'in birkaç konserini, yaratıcı bir üslupla bütünlüyor ve sinemanın **en enteresan** konser filmlerinden birini ortaya çıkarıyor.

BİLEN BİLİR, TALKING HEADS, TOHUMLARININ ATILDIĞI 1975'TEN DAĞILDIĞI 1991'E DEĞİN PUNK, ROCK, POP, ART-ROCK, FUNK VE AVANT-GARDE GİBİ ÇOKTANDIR KABUL EDİLMİŞ OLAN MÜZİK JANRLARINI GENİŞ BİR KAPTA, HER BİRİNİN TADI BİR DİĞERİNE GEÇENE KADAR HARMANLAYAN VE NİHAyetİNDE ÇOK LEZZETLİ BİR SONUCA VARAN kült bir müzik grubu. Enstrümanlardan sağdıkları özgün sanatın sınırlarını hiçbir zaman çok büyük ve popüler eğilimler doğrultusundaki kitleleri tesiri altına alacak kadar genişletmeyen; ancak sadık hayran kitlesini baştan sona koruyan bir yakın geçmiş efsanesi. İsmi bir Talking Heads şarkısından alan Radiohead'den tutun “Muhteşem Güzellik”in (La Grande Bellezza) kapanış jeneriklerinde grubu ilham kaynakları arasında gösteren Paolo Sorrentino'ya kadar uzanan bir skalada sanatın türlü varyasyonlarını etkileyen grubun post-punk döneminin bayrak taşıyan, en büyük müzisyenlerinden birkaçını bünyesinde barındırdığını da acilen belirtmek gerekiyor.

“Stop Making Sense” ise Talking Heads'in 1984 yılında yaptığı, ilk aşamada eleştirmenlerden karışık eleştiriler alan, değeri ise birkaç yıl içerisinde daha iyi anlaşılan önemli albümlerinden biri. Grubun vokalisti David Byrne, albümü dinleme deneyimini “Asit etkisinde kafası güzel olmak” ile bağdaştırıyor. “Stop Making Sense”in karmaşık duygu hülyasına şöyle bir temas edince Byrne'ün pek de haksız olmadığını anlamak mümkün. Şablon haline getirilmiş müzikal izlekleri eğip büken, bilindik tempoları aksamaya uğratan ve endüstriyel sanatı ‘yenmek’ için elinden geleni yapan bir grubun komplike dehasından da bundan azı beklenmezdi zaten. Haliyle, aynı haletiruhiye Jonathan Demme'in muazzam konser belgeseli “Stop Making Sense”e de sirayet ediyor. Talking Heads, gel zaman git zaman bir kenara koyduğu, 1 milyon dolardan fazla bir parayı Jonathan Demme'e emanet ederek yönetmenden bu parayla bir konser belgeseli çıkarmasını rica ediyor. Jonathan Demme de nicedir bir dinleyicisi olduğu grubun isteğini geri çevirmiyor. Düşünmesi gereken ise, kariyerini yaratıcılık ve muhtelif icatlar üzerine kurmuş olan bu grubun ruhuna nasıl uyum sağlayacağı sorusu oluyor.

Belgesel de Kubrick şaheseri “Garip Doktor”un (Dr. Strangelove Or: How I Learned To Stop Worrying And Love The Bomb) açılış fontlarına hoş bir göndermeyle açılırken kadrajda sadece David Byrne ve akustik gitarının yeni yeni belirmeye başlamış olan gölgesi var. Demme, kamerayı Byrne'ün ayaklarına yakınlaştırarak müzisyenin ağır adımlarını aynı sakinlikte takip ediyor. Byrne, küçük bir kasetçaları yere koyuyor; gitarına ilk akoru vuruyor ve nihayet

kadraj genişleyip rahatlıyor. Görünen o ki, derme çatma, basit ve bohem bir sahnenin ortasında sadece David Byrne ve gitarı var. Çalan şarkı ise grubu tanıtmıyor olsa bile az çok sosyalleşmiş olan herkesin hayatında en az birkaç kez duyduğu “Psycho Killer”. Bütün bunlardan sıyrılıp asıl dikkat çeken şey ise seyirciyi, heyecanı ve konserin büyüklüğünü filme almanın gayretinde olan benzerlerinin aksine müzisyeni, salondaki hoş-boşluğu ve sakinliği kaydetmenin peşinde olan Demme'in tercihleri. “Stop Making Sense”in ilk saniyeleri, belgeselin yenilikçi üslubunu, konserin muhtevasını değil ruhunu umursuyor ve işin mutfağını ele alıyor oluşunu müjdeliyor çabucak.

Sadece birkaç kamerayla, daha da önemlisi, son derece basit kamera hareketleri ve ekipmanlarıyla kotarılmış olan belgeselin amacı ekranın yarattığı illüzyonu minimum düzeye indirerek aradaki perdeleri kaldırmak ve izleyene bir seyirci koltuğundan ziyade sahnenin ortasından bir yer bahsetmek. “Stop Making Sense”te grubun takdim ettiği hisse çelme takan ya da reaksiyon öncesi bir katalizör işlevi gören hiçbir katkı maddesi yok. Seyircinin üzerinde taklalar atan kameralar ya da baş döndüren ışık oyunları bu belgeselin destek ayağı değil. Demme'in bir konser filmi için aşırı uzun planlarla Byrne'ün her mimiğini ve beden dilini tüm uzantılarını takip etmesi de bundan kaynaklanıyor. Byrne'ün her detone oluşu, Demme'in kamerası için bir konseri gerçekleştirme zaferine dönüşüyor. Müzisyenin “Bir şarkıcının sesi ne kadar iyiye söylediği şeylere inanması o kadar zordur. Ben de bu sayede zayıflığımı güçlü tarafım haline getiriyorum” sözü, seyircinin bizzat tanık olduğu her duyguda biraz daha anlam kazanıyor.

Jonathan Demme, Talking Heads'i ne kadar iyi anladığını hem üslupsal hem de kurgusal metotlarıyla ispatlıyor. “Stop Making Sense”in sinemanın en aykırı konser belgesellerinden biri olmasının iki sebebi var: Birincisi Talking Heads'in kendisi; ikincisi ise Jonathan Demme'in üzerine çok kafa yorduğu Talking Heads temsili. Belgesel bittikten sonra akıllara düşen ilk duygu “Bu belgesel başka türlü çekilemezdi” oluyor. “Bir müzik belgeseli böyle çekilir mi?” sorusu da bu cevapla atomlarına ayrılıyor. “Stop Making Sense”, “Kuzuların Sessizliği” (The Silence Of The Lambs) ve “Philadelphia” gibi filmleriyle bilinirlik kazanmış olan Demme filmografisinin en nadide yapıtlarından biri değil sadece; aynı zamanda sinemanın gördüğü en farklı, en özel ve kesinlikle en başarılı müzik belgesellerinden biri. Talking Heads'in iflah olmaz bir takipçisi olup olmamak ise belgesele karşı edinilecek heyecan niteliği ölçütünde çok az etkiye sahip.

YOZGAT BLUES

★★★★
YÖNETMEN Mahmut Fazıl Coşkun
OYUNCULAR Ercan Kesal, Ayça Damgacı,
Tansu Biçer, Nadir Sarıbacak,
Kevork Malikyan
YAPIM/SÜRE 2013 Türkiye, 92 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Tr.
ŞİRKET Kanal D (Hokusfokus)

FİLM, ÜLKEDE YAŞANAN
DEĞİŞİMİN KÜLTÜREL VE
İNSANİ VASATLIĞI NASIL
YAYGINLAŞTIRDIĞINI
RESMEDİYOR.

MAHMUT FAZIL COŞKUN MEMLEKETİ YOZGAT'A BİR SIKLIK YAPIYOR VE HEM FİLMİNİN ANA MEKANI OLARAK ŞEHİR seçiyor hem de filminin isminde kullanıyor. Ama aslında Yozgat filmde bir fon. Yönetmenin Yozgat'ı kendi gerçekliği ile gösterme gibi bir derdi yok.

Coşkun ilk filmi "Uzak İhtimal"de taşradan gelen bir müezzini İstanbul'un ortasına bırakırken, "Yozgat Blues"ta ise İstanbullu iki müzisyeni Yavuz (Ercan Kesal) ile öğrencisi Neşe'yi (Ayça Damgacı) taşranın ortasına bırakıyor. Yavuz, çevresindeki gerçekliğe yabancılaşmış, etrafındaki değişimi göremeyen, algıları kapalı ama tarz sahibi olduğunu düşünen biri. Zamanının ruhunu kaçıranlardan. Vasat bir müzisyen ama kuyruğu da dik tutuyor. Neşe ise kendinin farkında, sadece yaşama tutunmaya çalışıyor.

Coşkun bu iki karakteri yollarını, taşradaki başka iki karakterle Yozgatlı kuaför Sabri (Tansu Biçer) ve radyo programcısı Kamil'e (Nadir Sarıbacak) keşiştiriyor. Kamil adeta Yavuz'un taşradaki bir başka versiyonu. Vasat ve bunun

farkında ama etrafta entelektüel taklidi yapıyor. Sabri ise kendinin farkında olanlardan tıpkı Neşe gibi. Bu dört karakter üzerinden Coşkun, merkez-çevre ya da şehir-taşra ilişkisini analiz ediyor. İşin doğrusu Türkiye'deki değişime uygun olarak bu ilişkilerdeki ters-yüz olma durumunu iyi çözümlüyor.

Film güçlü ve karakter odaklı bir hikayeye biraz da ironi katarak Türkiye'de yaşanan değişimin kültürel ve insani olarak vasatlığı nasıl yaygınlaştırdığını resmediyor. Bu değişimde kendinin farkında olanların yoluna devam ettiklerini diğerlerinin ise daha da dibe doğru batacağını imliyor. İncelikli senaryosu, sinematografisi, mekan kullanımı, özellikle de oyuncu performanslarıyla "Yozgat Blues" öngörü ve çözümlemeleriyle de dikkat çekici.

Taşradaki kadınların halet-i ruhiyesini anlattığı gözlemler filmde parlıyor.

Yer yer oyuncu yönetiminde bir kıvam tutturulmasında sorunlar ortaya çıkıyor.

AYLIK SİNEMA DERGİSİ

Altyazı

HAZİRAN 2014

Gezi'den Sonra: Video, Kısa Film ve Belgeseller

Cannes 2014: Kış Uykusu ve Yarışma Filmleri

Çiftgezerler: Öteki, Düşman, Ben O Değilim

Kieslowski'nin Ezgileri: Zbigniew Preisner

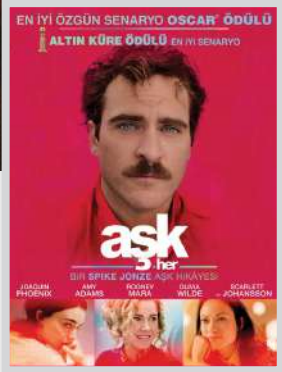
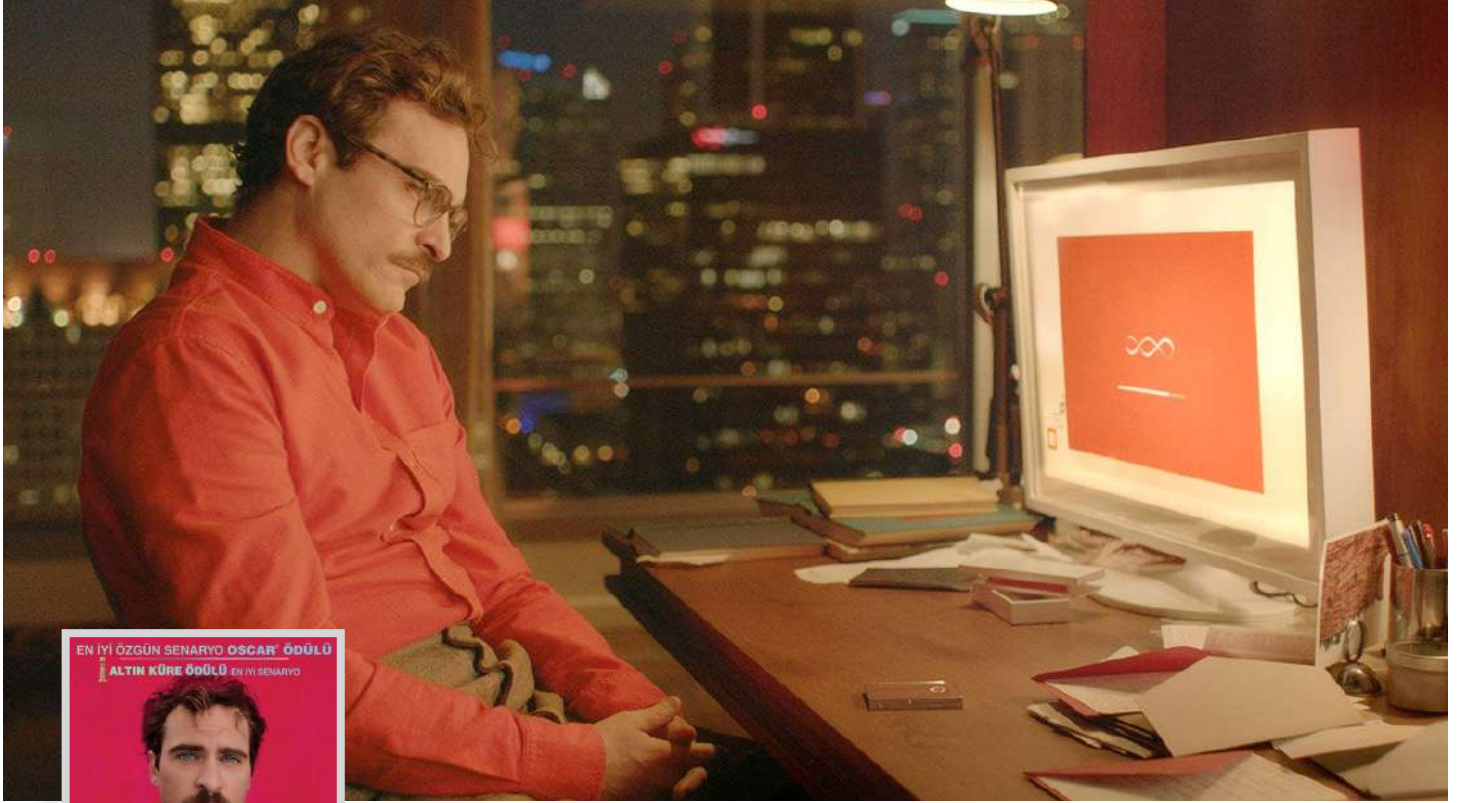
Angelopoulos'un Kalemi: Petros Markaris

Trans X İstanbul: Balerinanın Eteğinde

+ HEDİYE AFIŞ: PİSLİK

www.altyazi.net

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AŞK

ORJİNAL ADI Her

YÖNETMEN Spike Jonze

OYUNCULAR Joaquin Phoenix,

Scarlett Johansson, Amy Adams,

Rooney Mara

YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 121 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Chantier)

BUGÜNÜN ÇOCUKLARININ BUNDAN 10-15 YIL SONRA NASIL HAYATLAR SÜRECEKLERİNİ, NASIL AŞKLAR YAŞAYACAKLARINI, nelere üzüldü, nelere sevineceklerini merak ediyorsanız, “Aşk”ı izlemelisiniz. Zira film çok yakın gelecekte sosyal yaşamın ne derece sanallaşacağına dair mükemmel bir tasvir sunuyor.

Theodore (Joaquin Phoenix) başkalarının mektuplarını yazan bir şirkette çalışıyor. Kendisi orada bir ‘mektup yazarı’. Düzenli olarak mektup yazdığı insanları neredeyse tüm özellikleriyle ezberlemiş. Kendi yaşantısı ise ‘sıkıcı’ ve ‘acıkları’ sıfatları arasında gidip geliyor. Bir süre önce boşanmış; yalnızlıktan fazlasıyla muzdarip. Ta ki yeni bir yapay zeka programı olan OS1 ile tanışmaya kadar...

OS ona yeni bir ‘hayat arkadaşı’ tedarik eder: Samantha... Kendi bilinci olan bir sanal sestem ibaret Samantha, kısa sürede Theodore’a yaşama sevinci aşılar. İkisi adeta birbirleri için yaratılmış gibidir.

Spike Jonze gerçek anlamda özgün bir malzeme bulmadan film çekmeyen bir yönetmen.

“Aşk” son 15 yıllık film yönetmenliği kariyerindeki yalnızca dördüncü uzun metrajı. “John Malkovich Olmak” (Being John Malkovich), “Tersyüz” (Adaptation.), “Arkadaşım Canavar” (Where The Wild Things Are) ve şimdi de “Aşk” her biri ayrı telden çalsalar da özgünlük ortak paydasında buluşan filmler.

Elinden akıllı telefonların düşmediği bugünkü insanlığın yakın gelecekte alacağı şekle dair enfes bir zihin cımnastisi yapan “Aşk”, sanallığı sahiciliğe tercih etmenin acı bir portresini sunuyor aslında. Theodore’un Sam’le yaşadığı aşkı buruk gözlerle izliyorsunuz. Bu ilişkinin ‘bir geleceği olmadığını’ hissediyorsunuz.

Ne yazık ki Theodore her gözü kör âşık gibi Sam’i yitirene kadar içinde bulunduğu durumun analizini yapamıyor.

Scarlett Johansson'un şuh sesi...

Theodore'un yazdığı mektuplar...

GÖRÜNÜŞE GÖRE, YAKIN
BİR GELECEKTE GERÇEK
BİR AŞK YAŞAMAK
İNSANLIK İÇİN DAHA
ZOR OLACAK!

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

DÜĞÜN DERNEK

YÖNETMEN Selçuk Aydemir
OYUNCULAR Ahmet Kural, Murat Cemcir,
Rasim Öztekin, Devrim Yakut,
Barış Yıldız, Ulaş İnan Torun
YAPIM/SÜRE 2013 Türkiye, 102 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD Tr.
ŞİRKET Kanal D (İmaj - BKM)

YEŞİLÇAM'DAN ÖDÜNCÜ
ALINAN ANLATIM
DİLİYLE DE KEYİFLİ ANLAR
YAŞATAN, TATLI BİR
SABUN KÖPÜĞÜ...

SONRADAN "RECEP İVEDİK 4" PIYASAYA ÇIKMASA, 1989'DAN BU YANA TÜRK SINEMASININ EN ÇOK İZLENEN FİLMİ UNVANINI taşıyacak olan "Düğün Dernek", yılın 'olay' filmi olarak kış sezonu boyunca gişeleri salladı malum. Bir nevi 'modern Zeki-Metin ikilisi' kıvamında hareket eden, TV'ye yaptıkları işlerle ve pek de başarılı sayılmayacak "Çalgı Çengi" ile kendilerini takdim eden Ahmet Kural-Murat Cemcir ikilisi, BKM'yi de arkalarına alarak geniş kitlelere ulaşacak bir komedi anlayışına yelken açıyorlar bu filmleriyle. Bu da tabii olabildiğince daha az küfür/belden aşağı espri; sinema salonunda da daha çok aile demek.

Filmdeki mevzu, Sivas'taki sürpriz bir düğünün etrafında dönüyor. Köyde yaşayan İsmail'in (Rasim Öztekin) oğlu, çalışmaya gittiği Letonya'dan Monica adlı bir kıza çıkageliyor ve evlenmek istediğini söylüyor. Maddi zorluklar içinde olsa da, ele güne rezil olmak istemeyen İsmail, tüpçü Fikret (Ahmet Kural), Çetin (Murat Cemcir) ve köy öğretmeni Saffet'in (Barış Yıldız) yardımlarıyla 10 gün zarfında sazlı-sözlü bir düğün tertiplemeye çabalıyor. Gerisi tam bir

cümbüş.

Bu sevimli komedinin en önemli özelliklerinden biri, karakterlerin üstünkörü geçiştirilmemesi, köy yaşantılarıyla, şiveleriyle, davranışlarıyla, iç dünyalarıyla perdeye oldukları gibi yansımaları. Şüphesiz hiçbirinde psikolojik derinlik yok bu 'tiplere'lerin. Ancak bir komedi filminde olması gerektiği kadar tanıyoruz hepsini.

Yeşilçam'dan ödünç alınan anlatım diliyle, "Mavi Boncuk" filmini çağrıştıran Emel Sayın'lı bölümle, en çok da yöreye ait "Entarisi Dım Dım Yar" türküsüyle keyifli anlar yaşatan, rahatlıkla izlenebilecek bir sabun köpüğü... Ahmet-Murat'ın mizah anlayışı elbette Recep İvedik kadar 'kaba' değil ancak görgüsüz taraflarımızı iyi gözlemledikleri, bugünün genç seyircisine de doğrudan seslendikleri kesin.

En ketum seyirciyi bile en azından gülümsetme potansiyeli olan bir komedi.

Türk sinemasının en çok izlenen filmlerinden biri olmayı hak ettiği tartışılır.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

BİR ADAMIN HAYATINDAN SAHNELER

Documentarist 2014 programında gösterilen **“Bir Adamın Hayatından Sahneler”** baştan sona ilham verici. Eksiklerini engel olarak görmeyen, hayatını dilediği gibi yaşayan bir adam zaten öyle, ama konuşan kellelerden ve trajik anılardan uzak duran bir anlayış da ilham verici.

ORJİNAL ADI Kłeka Opowiesci
O Człowieku

YÖNETMEN Bogdan Dziworski

YAPIM 1983 Polonya

SÜRE 20 dk.

KOLLARI OLMAYAN BİR GENÇİN HAYATLA OLAN DERİN VE YARATICI MUHABBETİNİ ANLATMANIN FARKLI YOLLARI BULUNABİLİR. GERÇEK kahramandan ilham alıp oyuncuların yardımıyla bir hikaye kurabilir veya genç kamera önüne taşıyıp klasik tekniklere sadık kalarak hikayesini belgeleyebilirsiniz. Ve tabii Bogdan Dziworski gibi bilinen yolları bir kenara bırakıp kendi yolunuzdan gidebilirsiniz.

Polonyalı belgeselci, Jerzy Orlowski'nin hayatından yakaladığı parçaları şiirsel bir kurguyla gözler önüne sermiş. Orlowski'nin filmin başlarında ağır çekim suya atlayışı belgeselin şiire en çok yaklaştığı anlardan birisi.

Estetik olarak böyle yollar bulunabilir; peki içeriğe gelirse, bu hayat üzerinden ne söyleyebilirsiniz? Kolsuz bir hayatın zorluğu veya sağlıklı ve eksiksiz olmanın önemi mi?

Duygu sömürsüne müsait konular söz konusu olduğunda televizyon belgeselciliğinin melodramın

kıyısında gezindiğini biliyoruz. Fakat yönetmen tersini yapıyor ve filmin biçimsel yanlarında gösterdiği olgunluğu, meselesini kurarken de gösteriyor ve gencin sporla ve sanatla olan yakın ilişkisini gözler önüne sererken, bunlara mucizevi anlamlar yüklemiyor.

Documentarist 2014 programında bir kitapçının çevresiyle ilişkisini kitaplar ve hayaller üzerinden anlatan “Belfast’ın Kitapçısı” (The Bookseller Of Belfast) ile birlikte gösterilen “Bir Adamın Hayatından Sahneler” baştan sona ilham verici.

Eksiklerini engel olarak görmeyen, hayatını dilediği gibi yaşayan bir adam zaten öyle, ama konuşan kellelerden ve trajik anılardan uzak duran bir anlayış da ilham verici.

Belgesel kentin en güzel film festivallerinden birinde gösterildi ve büyük olasılıkla kaçırınız; orijinal adıyla aratın, muktadirlerin yasaklamalara doyamadığı video sitesinde karşınıza çıkacak.

1- Sinema, nereden nereye?

“Kasaba”, 1 kopya ile Beyoğlu Sineması’nda gösterime girdiğinde yıl 1997 idi. Şimdi takvimler 2014’ü gösteriyor. Nuri Bilge Ceylan’ın “Kış Uykusu”, 123 sinemada 150 salonda oynuyor. Türkiye’de bir şeyler değişiyor. Umutlu olmak için sebep var!

2- “Müzeyyen”de tanıdık bir kalem!

“Geriye Kalan” ile tanınan Çiğdem Vitrinel, ikinci filmi “Fakat Müzeyyen Bu Derin Bir Tutku”nun çekimlerine başladı. Erdal Beşikçioglu ve Sezin Akbaşogulları başrollerde. Senaryodaysa Vitrinel ile birlikte meslektaşımız Ceyda Aşar’ın imzası var.

3- Kaplanoğlu bir kez daha yapımcı

Semih Kaplanoğlu, yeni filminin hazırlıklarını sürdürürken

yapımcılık yapmayı da ihmal etmiyor. “Gurbet Pastası”ndan sonra Murat Pay’ın yönettiği “Mâşuk’un Nefesi” belgeseline de Kaplan Film olarak yapımcı oldu. Film dünya prömiyerini, Fransa’da 1 Temmuz’da başlayacak FIDMarseille’de İlk Filmler Yarışması’nda yapacak.

4- Bir “Radikal” kayıp

Radikal gazetesinin baskısının 21 Haziran itibarıyla durdurulacağı duyuruldu. Yani gazete kapanıyor. İlk açıldığında okurlarına her gün sinema sayfası sunan, birçok sinema yazarının yazılarını yayımlayan ve yeni Türkiye sinemasının gelişimine haber, söyleşi ve eleştirilerle katkıda bulunan gazetenin kapanması sinema için de bir kayıp.

5- Fazla iddia, filmi tufaya düşürür!

Bu hafta vizyona giren Emir Orhan Kılıç’ın “Tutturamayanlar” için iddia şu: Türk sinema tarihinde üniversite öğrencileri tarafından yapılmış ilk uzun metrajlı vizyon filmi. Peki o zaman “Bir Tuğra Kaftancıoğlu Filmi”ni ne yapacağız. Yalan iddialar SAPIK’tan döner!

HONG KONG PANORAMA

JUNE 5-15 HAZİRAN 2014

Gösterimler müze ziyaretçilerine ve
üyelere ücretsizdir.
Screenings are free of charge for the
museum visitors and members.

İSTANBUL
MODERN

SİNEMA SPONSORU
CINEMA SPONSOR

D·SMART
daha fazlası

SİNEMA
CINEMA

İŞBİRLİĞİYLE
IN COLLABORATION WITH

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KURUCU
FOUNDER

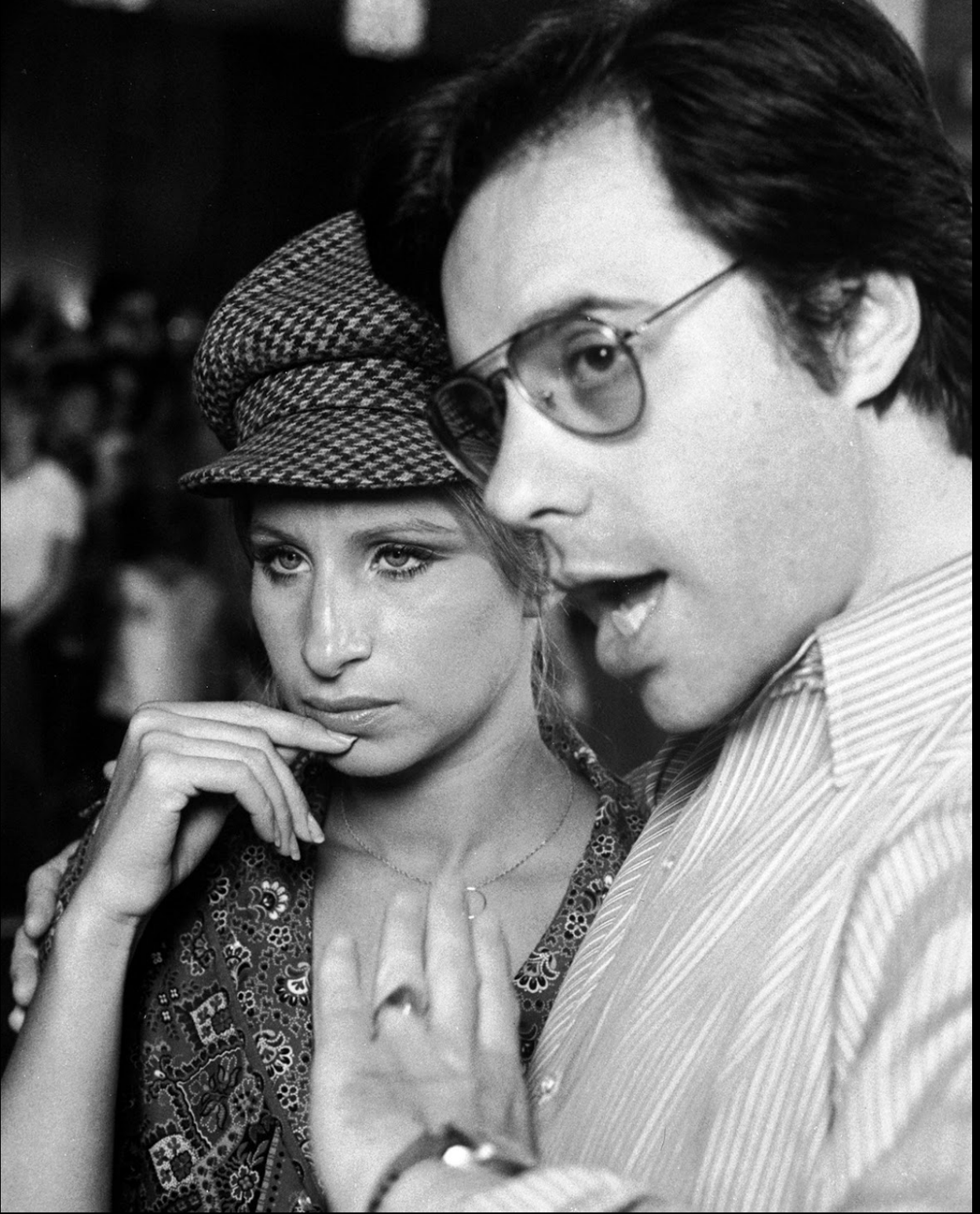

İLETİŞİM VE TEKNOLOJİ SPONSORU
COMMUNICATION AND
TECHNOLOGY SPONSOR

EĞİTİM SPONSORU
EDUCATION SPONSOR

“ HAYATIM BOYUNCA RESMEN ALDIĞIM YEGANE EĞİTİM OYUNCULUK YAPTIĞIM DÖRT YILLIK DÖNEM. YÖNETMENLİK YAPARKEN DE BİR OYUNCU GİBİ DÜŞÜNÜYORUM. ”

Peter Bogdanovich